

L'efecte Can Vies

La societat catalana pot estar tranquil·la: les nostres estructures d'estat? disposen de tots els engranatges per impedir que prosperi qualsevol projecte alternatiu al sistema. En democràcia, sí, però està tot *atado y bien atado*. Els polítics protegeixen els privilegis de la casta, la societat s'inhibeix, els intel·lectuals del règim garanteixen l'ordre en l'opinió pública i la policia reprimeix amb contundència qualsevol acte que pertorbi el normal funcionament d'aquest circuit.

L'#EfecteCanVies que aquests dies ha traslladat a Barcelona el que en el seu dia va a ser a Burgos l'#EfectoGamonal ha desestabilitzat notablement l'ordre democràtic d'aquest país. Com a Burgos, un problema concret desencadena una violència espontània i molt virulenta que desborda el motiu inicial de la protesta. Els caixers i les seus de partits polítics rebentats pels manifestants són la ràbia lògica de veure enderrocada, amb nocturnitat i traïdoria, una casa de llibertat i expressió quotidiana de l'empoderament popular; però són, també, la ràbia acumulada d'anys de desmantellament dels drets individuals i col·lectius, i d'un robatori impune de les classes populars sota el pretext de la crisi. L'alcalde de Barcelona, convergent ell, s'ha adonat justament ara que la prepotència política té un límit i ha de recórrer a la brutalitat policial. Durant uns dies la policia autonòmica catalana converteix la Barcelona combativa en un estat de setge vulnerant en moltes ocasions els procediments normals d'una policia normal en un estat democràtic, mentre els defensors de Can Vies es calcen el casc d'obra per reconstruir de forma pacífica un edifici que s'han guanyat amb la feina diària de 17 anys.

El que em preocupa i d'una forma alarmant és que els intel·lectuals? del nostre país que omplen cada dia les tertúlies de televisions i ràdios a Catalunya defensin amb tanta vehemència aquesta vergonya. No em sorprèn ni el biaix informatiu ni la manca de pluralitat ideològica dels tertulians, que ha estat sempre una constant dels mitjans majoritaris. El que ve essent una novetat és la conformació d'un grup d'opinòlegs que, obsessionats pel procés sobiranista, fonamenten tot el seu argumentari en la confrontació Catalunya-Espanya donant un viratge enormement conservador a la seva línia d'opinió. Per a ells, l'explosió de ràbia d'una part de la ciutadania que ja no pot més és una pedra en el camí del procés. Tothom ens està mirant, diuen, i els carrers de Barcelona encesos donen una mala imatge. Sala i Martín, Antoni Basses, Vicent Sanchís, Pilar Rahola, Vicenç Villatoro, i molts més. Alguns es desfan en tot un seguit de tòpics que cataloguen els defensors de Can Vies de forma pejorativa, d'altres defensen qualsevol excés de la policia catalana basant-se en que no podem tornar a la tutela policial espanyola -ja ho veuen, quin nivell!-, alguns vinculen els violents als serveis secrets espanyols, i tots emparen l'actuació de l'alcalde Trias.

Si sabem separar el procés sobiranista de l'explosió de ràbia de Can Vies i entendre que una cosa no té res a veure amb l'altra i que, en aquest cas, és l'alcalde Trias qui l'ha espifat i no pas Espanya, aleshores podrem veure més lúcidament tot el que està passant i evitarem fer el ridícul dient certes coses. L'última imatge dels Mossos obligant a 200 manifestants a manifestar-se tapant-se la cara és perquè tots plegats ens posem a reflexionar i ho sento, tertulians, perquè això també ho veu tot el món.